

Слова Жыцця на чэрвень 2016
«Жывіце між сабою ў спакоі» (Мк 9, 50)

Як актуальна гэтае запрашэнне Езуса да супакою у той час, як ува многіх частках свету так шмат канфліктаў, якія шкодзяць чалавецтву. Усведамленне таго, што Ён ёсць супакоем, што абяцаў даць нам свой супакой, напаўняе надзеяй.

Евангелле паводле Марка прыводзіць гэтыя словы ў канцы шэрагу размоваў, скіраваных да вучняў, сабраных у Капернауме, дзе Езус тлумачыць, як павінна жыць Ягоная супольнасць. Выснова зразумелая: усё павінна весці да супакою, у якім закаранёна кожнае дабро.

«Жывіце між сабою ў спакоі»

Мы пакліканы да таго, каб у штодзённым жыцці спазнаваць дабро, якім ёсць супакой: у сям'і, на працы, у палітыцы, у адносінах з тымі, хто думае інакш, чым мы. Супакой, які дазваляе з адвагаю прымаць тварам у твар супярэчлівыя погляды, гаварыць пра іх адкрыта, калі мы хочам, каб нашае адзінства становілася штораз праўдзівей і глыбей. Супакой, які адначасова патрабуе ўвагі, каб нашым адносінам заўсёды хапала любові, таму што іншая асоба больш важная за сам факт існавання адрозненняў паміж намі.

«Жывіце між сабою ў спакоі»

Усюды, куды дасягае адзінства і ўзаемная любоў, — кажа К'яра Любіч, — дасягае і супакой, нават больш: супакой праўдзівы. Таму што там, дзе ёсць узаемная любоў, прысутнасць Езуса сярод нас з'яўляецца сапраўднаю, і менавіта Ён ёсць супакоем, *par excellence*.

Яе ідэал адзінства нарадзіўся падчас Другой сусветнай вайны і адразу ж стаўся супрацьддзем ад нянавісці і раненняў. З таго часу перад фактам кожнага новага канфлікту К'яра настойліва прапаноўвала евангельскую логіку любові. Напрыклад, калі ў 1990 годзе пачалася вайна ў Іраку, яна з горыччу выказвала сваё здзіўленне тым фактам, што ў чарговы раз можна пачуць такія словы — якія, здаецца, ўжо былі «пахаваны»: вораг, ворагі, ваенныя дзеянні, а потым ваенныя бюлетэні, ваеннапалонныя, загінуўшыя (...). Мы зразумелі, жажнуўшыся, што сталася параненым самае сэрца асноўнага прынцыпу хрысціянства, найбольш важная заповедзь Езуса, Ягоная «новая» заповедзь.

«Жывіце між сабою ў спакоі»

(...) Замест таго, каб любіць адзін аднаго, замест таго, каб быць гатовым памерці адзін за аднаго, чалавецтва ізноў апынулася ў «бездані нянавісці»: пагарда, катаванні, забойствы. Як з гэтага выйсці? — пытанне. Там, дзе гэта магчыма, мы павінны ўсталёўваць новыя адносіны альбо паглыбляць тыя, што ўжо існуюць паміж намі, хрысціянамі і паслядоўнікамі монатэістычных рэлігій: мусульманамі і габрэямі, ці тымі, хто з'яўляецца бакамі ў канфлікце.

Такую ж раду можна аднесці да іншых канфліктаў: будаваць паміж людзьмі і паміж народамі адносіны ўзаемага слухання, узаемадапамогі — К'яра б сказала: аж да ўзаемнай гатоўнасці ахвяраваць жыццём адзін за аднаго. Трэба адкінуць свае меркаванні, каб зразумець меркаванні іншага, хоць мы і ведаем, што не заўсёды нам удасца

зразумець яго да канца. Верагодна і тое, што гэты іншы зробіць тое самае ў адносінах да мяне і, магчыма, ён таксама не зразумее мяне і мае меркаванні.

У рэшце рэшт, нягледзячы на адрозненні і непаразуменні, мы хочам быць адкрытымі на іншага чалавека, «ратуючы», перш за ўсё, адносіны з ім.

Евангелле ставіць перад намі як загад: Жывіце між сабою ў спакоі — як знак патрабавання сапраўднай прыхільнасці. Гэта адна з найбольш важных праяваў любові і міласэрнасці — мы пакліканы, каб жыць так адзін з адным.

А. Фабія Чардзі